

S. M.

Zmiana uposażeń pracowników ministerstw i urzędów centralnych

Palestra 8/10(82), 62-63

1964

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

nie zaś wypłaty renty inwalidzkiej — art. 39 tegoż dekretu. Przepisy te, ustanawiając ogólną zasadę zawieszenia renty, pozostawiają rozporządzeniu wykonawczemu ustalenie szczególnych przepisów w tej kwestii.

Rozporządzenie wykonawcze z dnia 6.V.1958 r. (Dz.U. Nr 26, poz. 111; zmiana: Dz.U. z 1962 r. Nr 24, poz. 110) stanowi w § 2, że nie zawiesza się prawa do renty m.in. rencistom, którzy nie będąc pracownikami, osiągają dochody podlegające podatkowi od wynagrodzeń, jeżeli dochody te są niższe od kwoty 750 zł miesięcznie. Komitet Pracy i Płac w piśmie z dnia 31.VII.1964 r. Nr U-38/64 wyjaśnił autorytatywnie, że osiąganie przez adwokata rencistę, który jest członkiem zespołu, kwoty nie przekraczającej 750 zł miesięcznie nie powoduje zawieszenia renty starczej lub inwalidzkiej. Kwotę tę może osiągać adwokat rencista, który jest członkiem zespołu i wykonuje zawód adwokata w całej pełni.

Bezprzedmiotowe jest zagadnienie, czy kwota 750 zł osiągnięta w zespole przez adwokata rencistę członka zespołu jest kwotą brutto czy netto, gdyż dochód nie przekraczający 1 000 zł miesięcznie jest obecnie wolny od podatku od wynagrodzeń z mocy rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 20.III.1963 r. (Dz.U. Nr 13, poz. 68). W tych warunkach udział adwokata w dochodach zespołu nie przekraczający 1 000 zł jest wolny od tego podatku, jest więc on zawsze kwotą netto, a nie brutto.

S. Garlicki

PRZEGLĄD USTAWODAWSTWA

1. Zmiana uposażeń pracowników ministerstw i urzędów centralnych

Z dniem 1 lipca 1964 r. weszły w życie przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 29 lipca 1964 r. w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i uposażeń pracowników ministerstw i urzędów centralnych (Dz.U. Nr 29, poz. 185). Przepisy tego rozporządzenia stosuje się do pracowników (umysłowych i fizycznych) zatrudnionych w ministerstwach, komisjach i komitetach będących naczelnymi organami administracji państwowej oraz w urzędach centralnych.

Rozporządzenie ustala nowe stawki i szczeble uposażenia wspomnianych pracowników, w załącznikach zaś podaje:

- 1) tabelę stanowisk, uposażeń zasadniczych i dodatków specjalnych (zał. Nr 1),
- 2) tabelę stawek dodatków specjalnych (zał. Nr 2),
- 3) tabelę kwalifikacji w zakresie wykształcenia i stażu pracy zawodowej (zał. Nr 3).

Zaszeregowania pracowników do poszczególnych szczebli uposażenia zasadniczego i stawek dodatku specjalnego dokonuje właściwy minister (kierownik urzędu centralnego) w ramach zatwierdzonego funduszu płac — z uwzględnieniem podziału komórek organizacyjnych ministerstwa (urzędu centralnego) na komórki działalności podstawowej lub pomocniczej — oraz zgodnie z zatwierdzoną liczbą etatów na stanowiskach kierowniczych.

Najwyższą stawką uposażenia zasadniczego jest kwota zł 5000 (dla stanowiska dyrektora departamentu lub równorzędnej funkcji), najniższą — kwota zł 950. Tabela stawek dodatków specjalnych przewiduje: maksimum zł 3000, minimum

zł 200. Dodatek specjalny nie podlega podatkowi od wynagrodzeń. Ponadto zostaje wprowadzony fundusz nagród w wysokości 4% planowanego osobowego funduszu płac pracowniczych; z funduszu tego mogą być wypłacane nagrody indywidualne, nie przekraczające jednak w roku kalendarzowym 15% rocznego uposażenia zasadniczego danego pracownika.

Oprócz uposażenia ustalonego w tabeli stanowisk pracownicy ministerstw mogą otrzymywać dodatki za znajomość języków obcych oraz świadczenia i należności wynikające z przywilejów szczególnych, określonych odrębnymi przepisami. Pracownicy ministerstw nie mogą pobierać deputatów w naturze lub w ekwiwalencie pieniężnym.

W stosunku do pracowników ministerstw utraciły moc wszelkie przepisy normujące dotychczas warunki płac, w tym szereg rozporządzeń i uchwał, taksatywnie wymienionych w § 21 rozporządzenia.

2. Środki przeciwdziałania wadliwej produkcji i kierowaniu do obrotu wyrobów złej jakości

Już na podstawie dekretu z dn. 4 marca 1953 r. o wzmożeniu walki z produkcją złej jakości (Dz. U. Nr 16, poz. 83) zostało uznane za przestępstwo świadome wprowadzenie do obrotu, zbywanie lub oddawanie do użytku wyrobów przemysłowych złej jakości. Art. 1 § 1 dekretu stanowi, że sprawcy określonego w tym przepisie przestępstwa podlegają karze więzienia do lat 5 lub karze aresztu. Odpowiedzialność karna została zaostrzona (kara więzienia od lat 2 do lat 10) w wypadku, gdy sprawca czynu wyrządzi wielką szkodę interesom obronnym kraju lub interesom w dziedzinie obrotu z zagranicą.

Tej samej dziedziny zwalczania produkcji złej jakości dotyczy uchwała nr 226 Rady Ministrów z dn. 29 lipca 1964 r. w sprawie środków zmierzających do przeciwdziałania wadliwej produkcji i kierowaniu do obrotu wyrobów złej jakości (M.P. Nr 55, poz. 262). Uchwała zobowiązuje właściwe państwowe jednostki organizacyjne, przede wszystkim zjednoczenia ogólnobranżowe, do systematycznego prowadzenia kompleksowych prac nad poprawą jakości produkowanych w danej branży wyrobów oraz nad usunięciem przyczyn produkcji złej jakości. W tym celu mają być stosowane różnorodne środki techniczne i ekonomiczno-organizacyjne. Obok tego rodzaju środków uchwała wymienia także niektóre środki o charakterze prawnym, mające służyć poprawie produkcji wyrobów przemysłowych. Do środków tych należy zaliczyć:

1) bezwzględne przestrzeganie i kontrolowanie obowiązującej zasady, że za jakość wyrobu — zgodnie z przepisami oraz warunkami technicznymi, recepturą, dokumentacją konstrukcyjną i technologiczną — ponoszą odpowiedzialność kierownicy przedsiębiorstw i spółdzielni (wytwórców wyrobów) oraz kierownicy komórki produkcyjnych i podlegli im pracownicy, w ramach mianowicie swego zakresu działania, posiadanych uprawnień i ustalonego zakresu odpowiedzialności,

2) ustalenie odpowiedzialności dyrektora przedsiębiorstwa produkcyjnego i pracowników kontroli technicznej w przedsiębiorstwie za dopuszczenie do produkcji materiałów (surowców, tworzyw, półwyrobów) nie odpowiadających wymaganiom ustalonym dla danego wyrobu, za tolerowanie wad i usterek w półwyrobach oraz za dopuszczenie do wysyłki wyrobów wadliwych,

3) nałożenie obowiązku prowadzenia rejestru reklamacji w każdym przedsiębiorstwie produkcyjnym, przy czym każda reklamacja, zgłoszona producentowi wy-